

Moise în Egipt și Moise în Madian

Faptele apostolilor 7.20-36: În timpul acela s-a născut Moise și era frumos înaintea lui Dumnezeu. El a fost crescut trei luni în casa tatălui său. Și, când a fost aruncat, fiica lui Faraon l-a luat și l-a crescut ca fiu al ei. Și Moise a fost instruit în toată înțelepciunea egiptenilor și era puternic în cuvintele lui și în fapte. Și, când era aproape de patruzeci de ani, i-a venit în inimă să-i viziteze pe frații săi, pe fiii lui Israel. Și, văzând pe unul nedreptățit, l-a apărat și l-a răzbunat pe cel asuprit, omorându-l pe egiptean. Pentru că gândea că frații lui vor înțelege că Dumnezeu prin mâna lui le dă eliberare; dar ei n-au înțeles. Și a doua zi li s-a arătat, pe când se băteau, și i-a îndemnat la pace, spunând: «Voi sunteți frați; de ce vă nedreptățiți unul pe altul?» Dar cel care-l nedreptătea pe aproapele său l-a îmbrâncit, spunând: «Cine te-a pus căpetenie și judecător peste noi? Vrei tu să mă omori și pe mine cum l-ai omorât ieri pe egiptean?» Și, la cuvântul acesta, Moise a fugit și a fost un locuitor temporar în țara Madian, unde a născut doi fii. Și, când s-au împlinit patruzeci de ani, i s-a arătat un înger în pustiu muntelui Sinai, într-o flăcărie a unui rug aprins. Și Moise, văzând aceasta, s-a minunat de viziune; și, când s-a apropiat să privească, a auzit un glas al Domnului: «Eu sunt Dumnezeuul părinților tăi, Dumnezeuul lui Avraam și al lui Isaac și al lui Iacov». Și Moise, tremurând, n-a îndrăznit să privească. Și Domnul i-a spus: «Dezleagă sandaua picioarelor tale, pentru că locul pe care stai este pământ sfânt. Privind, am văzut asuprirea poporului Meu care este în Egipt și le-am auzit geamătul și am coborât să-i scot de acolo. Și acum, vino, te voi trimite în Egipt». Pe acest Moise, pe care ei l-au respins, spunând: «Cine te a pus căpetenie și judecător?», pe acesta, Dumnezeu l-a trimis căpetenie și răscumpărător, cu mâna îngerului care i se arătase în rug. El i-a scos, făcând minuni și semne în țara Egiptului, și în Marea Roșie, și în pustiu patruzeci de ani.

Cu toții suntem slujitori și slujitoare. Unul dintre principiile care caracterizează orice slujire adevărată este acela că suntem susținuți de Dumnezeu în aceasta. Despre slujitorul *desăvârșit*, Domnul nostru Isus Hristos, este scris: „Iată robul Meu *pe care-L sprijin*, Alesul Meu în care sufletul Meu își găsește plăcerea” (Isaia 42.1). Ceea ce a caracterizat în mod deosebit slujirea Lui era faptul că El nu a acționat niciodată *din proprie inițiativă*: „Eu nu pot face nimic de la Mine Însumi; judec după cum aud și judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut voia Mea, ci voia Celui care M-a trimis.” și: „Când Îl veți înălța pe Fiul Omului, atunci veți cunoaște că Eu sunt și că nu fac nimic de la Mine Însumi” (Ioan 5.30; 8.28). De îndată ce un slujitor acționează independent, își uită locul.

În zilele noastre există multă activitate în domeniul spiritual și suntem în pericol să considerăm drept slujire adevărată și plăcută lui Dumnezeu ceea ce nu este. Dumnezeu face o distincție foarte clară între ceea ce este produs prin darurile naturale și puterea omului și ceea ce este realizat prin puterea și înțelepciunea Duhului Sfânt. Și noi ar trebui să facem la fel.

Acolo unde *se trăiește înaintea oamenilor, în loc să se trăiască înaintea lui Dumnezeu*, se va manifesta întotdeauna o ființă neliniștită și instabilă. Se poate dori cu sinceritate să se facă multe lucruri care sunt scrise în Cuvânt, dar ele nu se fac în liniștea pașnică a unei inimi care depinde de Dumnezeu și dorește să facă numai voia Lui. Să nu uităm că numai trăind și umblând *înaintea lui Dumnezeu* putem fi feriți de ipocrizie. O astfel de umblare este, în același timp, cel mai bun remediu împotriva părerii bune, pe care o avem cu toții despre noi înșine.

În această privință, putem învăța multe din istoria oamenilor lui Dumnezeu care au trăit înaintea noastră. Să ne ocupăm astăzi puțin de „Moise, robul lui Dumnezeu”. Moise nu a fost doar un

om credincios, ci și un model al Domnului și Mântuitorului nostru într-un mod cu totul deosebit. În trecere, aș dori să menționez că, în afară de Domnul, el este singurul al cărui întreg parcurs al vieții, de la naștere până la glorie, ne este transmis în Scriptură.

Viața lui Moise este împărțită, după cum se știe, în trei perioade de câte patruzeci de ani fiecare. Primii patruzeci de ani i-a petrecut în Egipt ca „fiul fiicei lui Faraon”. În cei patruzeci de ani următori, el a păstorit turma socrului său în pustiu și acolo, pe muntele lui Dumnezeu, a avut o viziune a gloriei divine. În ultimii patruzeci de ani a parcurs calea plină de încercări și dureri pe care a trebuit să o urmeze ca rob al DOMNULUI și al poporului Său, Israel, purtând povara acestui popor.

Prima parte a acestei vieți pline de schimbări s-a desfășurat, așadar, în Egipt. Ștefan vorbește despre Moise din acea perioadă ca despre un om „a fost instruit în toată înțelepciunea egiptenilor și era puternic în cuvintele lui și în fapte” (Faptele apostolilor 7.22). Dar în această înțelepciune și putere, pe care le posedă, Moise nu era nimic ce Dumnezeu ar fi putut recunoaște. Fără îndoială, Moise se aștepta ca Dumnezeu să-l folosească ca „salvator” al poporului Său; dar ceea ce dobândise în Egipt nu putea să-l salveze pe poporul DOMNULUI din Egipt.

Părinții lui Moise nu au trecut cu vederea frumusețea remarcabilă a fiului lor. Și ei așteptau fără îndoială pe Salvatorul promis și, de aceea, „prin credință” au ascuns copilul timp de trei luni și nu s-au temut de porunca împăratului. Și când Moise s-a făcut mare, „a refuzat”, tot prin credință, „să fie numit fiu al fiicei lui Faraon, alegând mai degrabă să sufere răul cu poporul lui Dumnezeu, decât să aibă plăcerea trecătoare a păcatului, socotind ocară lui Hristos mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că privea spre răsplătire” (Evrei 11.23-26).

„Și, când era aproape de patruzeci de ani, i-a venit în inimă să-i viziteze pe frații săi, pe fiii lui Israel.” Bogăția, confortul și toate plăcerile casei împărătești, „comorile Egiptului”, erau ale lui; dar inima lui tânjea după frații săi. „A ieșit la frații săi și s-a uitat la poverile lor.” Cât trebuie să fi suferit oare când a văzut necazul lor îngrozitor!

„Și, văzând pe unul nedreptățit, l-a apărât și l-a răzbunat pe cel asuprit, omorându-l pe egiptean” (Faptele apostolilor 7.24). Astfel, el a dovedit și în ceea ce privește poporul lui Dumnezeu că era „puternic în fapte”, dar, cu regret, el a acționat în energia cărnii, fără a fi trimis de Dumnezeu. De aici au rezultat consecințele. Moise s-a gândit cum ar putea el să elibereze poporul. „El gândea că frații lui vor înțelege că Dumnezeu prin mâna lui le dă eliberare” (Faptele apostolilor 7.25). Dar „ei nu au înțeles”. Moise avea de învățat o lecție serioasă. Dumnezeu a trebuit să-l învețe că numai prin puterea care vine de la El Însuși Îl putea sluji.

După ce Moise a petrecut patruzeci de ani în pustiu și nu a făcut *nimic* acolo, el răspunde la mesajul lui Dumnezeu: „Vino, și te voi trimite la Faraon”, cu cuvintele: „*Cine sunt eu*, ca să merg la Faraon și să scot din Egipt pe fiii lui Israel?” (Exodul 3.10,11). De îndată ce *Dumnezeu* îl trimite, în interiorul său se trezește conștiința profundă a responsabilității asociate cu aceasta și el se retrage dinaintea misiunii. Când acționa din energia cărnii, eșecul pe care îl suferise îl dezamăgise amarnic – *acum*, după ce și-a dat seama de întreaga sa insignifianță, spune: „*Cine sunt eu?*” Dar nu este întotdeauna așa? Când un credincios își dă seama că Dumnezeu vrea să-i încredințeze o misiune importantă, nu este oare primul rezultat descurajarea? Dumnezeu urmărește, prin educarea copiilor Săi, prăbușirea încrederii în sine, și când El, poate prin lecții dureroase, Și-a atins scopul, și tu vrei în cele din urmă să urmezi calea slujirii pe care El ți-a arătat-o, se întâmplă cu sentimentul: „*Cine sunt eu?*” Carnea nu întreabă astfel. Ea are o părere foarte bună despre sine. Dar Dumnezeu trebuie să distrugă complet această părere înainte de a ne putea folosi în slujba Sa. Mintea cea mai dezvoltată, înțelepciunea cea mai înaltă, cea mai bogată cunoaștere umană nu rezistă în această slujbă.

„Și a doua zi li s-a arătat, pe când se băteau, și i-a îndemnat la pace, spunând: «Voi sunteți frați; de ce vă nedreptățiți unul pe altul?» Dar cel care-l nedreptătea pe aproapele său l-a îmbrâncit, spunând: «Cine te-a pus căpetenie și judecător peste noi? Vrei tu să mă omori și pe mine cum l-ai omorât ieri pe egiptean?»» (Faptele apostolilor 7.26-28). Astfel, Moise a cules doar neînțelegere, ba chiar batjocură din partea celor pe care dorea să le slujească.

Moise era un om credincios, care, într-o anumită măsură, știa cu siguranță ce înseamnă comuniunea cu Dumnezeu; dar el nu învățase încă să renunțe la puterea și înțelepciunea Egiptului, iar cel care pornește la război pe cont propriu va fi învins. Unii credincioși aleargă o vreme (mai ales la scurt timp după convertire) cu mare zel, sunt neîncetat activi, fac lucruri bune și corecte, dar nu o face în dependență de Dumnezeu. Treptat, energia lor slăbește, își lasă aripile să atârne și, în cele din urmă, se simt atât de inutil și de nefolositori, încât disperă să mai poată fi vreodată folosiți în slujba lui Dumnezeu. Aceasta este o lecție umilitoare, dar foarte utilă. Domnul își educă uneori slujitorii în acest fel, pentru a-i face apoi lucrători și mai utili în via Sa.

Complet dezamăgit și derutat, Moise a renunțat la luptă. „La cuvântul acesta, Moise a fugit și a fost un locuitor temporar în țara Madian” (Faptele apostolilor 7.29).

În cei patruzeci de ani care au urmat, el a fost ca și mort pentru Egipt și pentru Israel. Dar era singur cu Dumnezeu. În singurătatea pustiului, DOMNUL [Iehova] i s-a arătat la Horeb, „muntele lui Dumnezeu” (Exodul 3). Oare Horeb nu este numit aici astfel pentru că era locul în care Moise se bucura de comuniunea cu Dumnezeu și primea învățături de la El, ceea ce nu ar fi fost posibil în Egipt? Astfel, el a fost pregătit *în taină* pentru faptele mărețe pe care urma să le facă în curând înaintea lui Faraon, înaintea Egiptului și a lui Israel.

Știm că Dumnezeu îi învață de obicei pe ai Săi în retragere și liniște. Însuși Domnul nostru preamărit a căutat mereu pe acest pământ să Se înviioreze în singurătatea cu Dumnezeu. Aici credinciosul învață să-și cunoască slăbiciunea și puterea lui Dumnezeu. El învață să se lepede de sine, să înăbușe orice închipuire și să dărâme orice înălțime care se ridică împotriva cunoașterii lui Dumnezeu (2 Corinteni 10.5).

„În timpul acelor multe zile, împăratul Egiptului a murit. Și fiii lui Israel suspinau din cauza robiei și au strigat; și strigătul lor din cauza robiei s-a suit la Dumnezeu. Și Dumnezeu a auzit geamătul lor și Dumnezeu Și-a adus aminte de legământul Său cu Avraam, cu Isaac și cu Iacov. Și Dumnezeu a privit spre fiii lui Israel și Dumnezeu a luat cunoștință de starea lor” (Exodul 2.23-25). „Timpul promisiunii” (Faptele apostolilor 7.17) sosise în sfârșit, iar Moise urma să fie trimis ca și „căpetenie și răscumpărător” al lui Israel (Faptele apostolilor 7.35).

Pregătirea lui Moise în singurătate, timpul educației în taină „înapoia pustiului”, se terminase, dar acum era nevoie de altceva: *revelarea gloriei lui Dumnezeu*. „Și, când s-au împlinit patruzeci de ani, i s-a arătat un înger în pustiul muntelui Sinai, într-o flacără a unui rug aprins” (Faptele apostolilor 7.30). Egiptul nu era locul potrivit pentru ca Dumnezeu să-Și arate „marea Sa viziune”. Minunile naturii, cum ar fi inundațiile periodice ale Nilului, dar și minunile artei umane, pictura, arhitectura etc., puteau fi admirate acolo. Dar aici s-a întâmplat ceva care a constituit o enigmă de nerezolvat pentru înțelepciunea Egiptului. „Și Moise, văzând aceasta, s-a minunat de viziune” (Faptele apostolilor 7.31), pentru că „rugul ardea *cu foc*, dar rugul *nu se mistuia*” [Exodul 3.2].

Într-adevăr, este nevoie de învățătură de sus pentru a înțelege semnificația acestei viziuni. Modul în care lui Dumnezeu Îi place să Se reveleze nu este niciodată lipsit de semnificație profundă. El corespunde întotdeauna obiectului sau scopului prezent. Rugul în flăcări, înconjurat de gloria lui Dumnezeu, care ardea *cu foc* și totuși nu se mistuia, era fără îndoială o

imagine a ceea ce Dumnezeu era pe cale să facă în și cu Israel. Acest popor semăna (și, în sens larg, nu este altfel cu poporul lui Dumnezeu de astăzi, ba chiar cu fiecare credincios în parte) unui tufiș de spini, slab, fără valoare, bun de nimic, da, pierdut fără speranță, dacă Dumnezeu vrea să se dovedească a fi ceea ce este, „un foc mistuitor”. Dar pentru Dumnezeu venise momentul să Se întâlnească cu robul și cu poporul Său sub un Nume cu totul nou, nu mai mult ca „Atotputernicul”, ci ca „DOMNUL [Iehova]”, Dumnezeu neschimbător și credincios, care Își amintea promisiunile și legământul Său cu Avraam, Isaac și Iacov și care voia acum să recunoască descendenții acestor oameni ca popor al Său ales. El coborâse pentru a-Și salva poporul suferind și asuprit din mâinile egiptenilor! Venise timpul să-Și arate puterea și bunătatea față de el.

Dar cum era posibil aceasta? Starea morală a lui Israel era la fel de necurată ca cea a asupritorilor săi. Singurul teren, pe care putea fi ajutat, era harul, harul necondiționat. Dumnezeu îl calcă, dar, desigur, fără a-Și compromite în vreun fel sfințenia. Față de păcat și în căile guvernării Sale, El rămâne întotdeauna Dumnezeu sfânt și drept, care judecă fără părtinire, după faptele fiecăruia. Și noi Îl cunoaștem astfel, deși Îl numim *Tată* (1 Petru 1.17), iar El Se poartă cu noi în conformitate cu întreaga semnificație a acestui Nume binecuvântat. „El pune *mântuirea* drept ziduri și întărituri”, dar prin porțile cetății va intra „națiunea cea *dreaptă*, care *păzește credințioșia*” (Isaia 26.1,2).

Atâta timp cât un slujitor al Domnului nu înțelege semnificația rugului arzând, dar care nu se mistuie, slujirea lui va fi deficitară într-un fel sau altul. Este necesar ca noi *toți* să recunoaștem din ce în ce mai mult cât de săraci și neînsemnați suntem în noi înșine și că tot ceea ce este din natură trebuie să piară înaintea lui Dumnezeu; pe de altă parte, însă, și câtă valoare avem noi, ca aleși ai lui Dumnezeu, în ochii Lui și cum El, Cel Sfânt, Se străduiește mereu să ne facă părtași la sfințenia Sa. Rămâne valabil: „și Dumnezeul nostru este un foc mistuitor”. Desigur, o inimă sinceră nu dorește altceva, deoarece, pe de o parte, știe că pe o altă bază nu este posibilă comuniunea cu Dumnezeu și, pe de altă parte, că rugul nu va *arde* niciodată. Dumnezeu nu poate tolera păcatul în noi. De aceea, pe cruce, El a pronunțat judecata Sa severă asupra lui și, de aceea, El lucrează în noi, pentru ca noi să nu mai slujim păcatului, ci să umblăm în noul vieții. Focul necazului de pe cale trebuie să contribuie la faptul că harul și gloria lui Dumnezeu se pot revela în sărmanul rug.

Când Moise s-a apropiat pentru a vedea „priveștiștea măreață”, „Dumnezeu l-a chemat din mijlocul rugului și a zis: ... Nu te apropia aici. Scoate-ți sandalele din picioare, pentru că locul pe care stai este pământ sfânt.” Adus prin har la locul sfințeniei lui Dumnezeu, sufletul învață, pe de o parte, cum este în contradicție cu Dumnezeu în toate privințele, dar, pe de altă parte, că tocmai sfințenia lui Dumnezeu este cea mai solidă garanție pentru siguranța sa veșnică. Învață că noul pământ, pe care a fost adus, l-a dus pentru totdeauna din lume în Locul Preasfânt, unde se poate apropia doar cu picioarele desculțe.

Ce gânduri ar fi putut avea Moise cu privire la toată înțelepciunea și splendoarea Egiptului când a văzut această „priveștiștea măreață”? Și ce gânduri am avea noi, aș vrea să întreb, cu privire la lume și lucrurile ei, dacă ochii noștri ar fi îndreptați mereu și neclintit spre glorie? Când Moise păștea turma socrului său în singurătatea pustiei, poate că din când în când se trezea în el dorința de a avea comorile Egiptului, dar cum s-a risipit totul când i s-a revelat gloria lui Dumnezeu! La fel este și cu noi. Când privim gloria în care suntem introduși în Hristos, Fiul Omului glorificat de sus, toată gloria lumii, împreună cu toată înțelepciunea ei, se scufundă în neant. Pe de altă parte, de îndată ce ochii noștri se îndreaptă spre noi înșine sau spre ceea ce este aici, pe pământ, riscăm să privim cu dorință înapoi spre „Egipt” și lucrurile lui.

Din faptul că Moise a cerut un „purător de cuvânt”, putem învăța, printre altele, că nici elocvența Egiptului nu este de niciun folos în slujba lui Dumnezeu. Dacă activitatea exterioară nu merge mână în mână cu o ședere liniștită la picioarele lui Isus, dacă cunoștințele noastre despre har și adevăr nu ne vin de la buzele Lui, chiar și cele mai elocvente cuvinte vor avea puțină putere și succes.

Și Moise a spus lui Dumnezeu: „*Cine sunt eu, ca să merg la Faraon?*” Ceea ce l-a făcut pe Moise să vorbească astfel a fost, pe de o parte, neîncrederea, dar, după cum am văzut mai sus, putem privi răspunsul său și dintr-un alt punct de vedere. Cu patruzeci de ani mai devreme, el fusese foarte dornic să îndeplinească aceeași slujbă la care Dumnezeu îl chema acum. Dar el învățase și își recunoscuse incapacitatea totală pentru o astfel de slujbă. Putem presupune că, în cursul celor patruzeci de ani, el s-a gândit adesea la măreția și dificultatea misiunii, precum și la nebunia opiniei sale că ar putea să o îndeplinească prin propria putere. Copleșit de sine însuși, Moise se considera acum un om care era ultimul care putea fi luat în considerare pentru o astfel de misiune.

Saul, care mai târziu a devenit apostolul Pavel, când a primit chemarea lui Dumnezeu, „nu s-a sfătuit cu carnea și cu sângele”. El era, ca și Moise, un „vas ales” și chemat „să poarte Numele Lui atât înaintea neamurilor, cât și înaintea împăraților și a fiilor lui Israel”. Dar, deși la sfârșitul vieții sale poate spune: „Am lucrat mai mult decât ei toți (apostolii)”, el adaugă imediat: „*nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care era cu mine*” (1 Corinteni 15.10).

La fel vorbește și Moise la sfârșitul drumului său plin de lepădare de sine, pe care harul lui Dumnezeu l-a călăuzit și pe care fața lui Dumnezeu l-a însoțit, nu despre sine, ci vrea doar să cheme Numele DOMNULUI și să-I dea onoare: „El este Stânca, lucrarea Sa este *desăvârșită*, pentru că toate căile Lui sunt drepte. El este un Dumnezeu al *credincioșiei* și în El nu este *înșelăciune*, El este drept și adevărat” (Deuteronomul 32.4). Dar Dumnezeu Însuși mărturisește despre robul Său Moise: „El este credincios în toată casa Mea. Eu vorbesc cu el gură către gură, ... și el vede imaginea DOMNULUI” (Numeri 12.7,8).

Moise și Pavel nu și-au găsit puterea pentru slujire în ei înșiși sau în slujirea care le-a fost încredințată, oricât de credincioși ar fi fost în aceasta, ci în comuniunea ascunsă cu Dumnezeu, în harul care era cu ei.

Să nu uităm, așadar, că și astăzi toată puterea pentru slujire se află în legătura intimă cu Dumnezeu. Cu cât stăm mai mult în prezența Lui și contemplăm cu bucurie harul și gloria Lui, cu atât slujirea noastră va fi mai binecuvântată și mai eficientă, *indiferent de natura ei*. Ea ne va aduce beneficii *nouă* și *altora*. Să nu uităm, de asemenea, că ea poate fi exercitată numai în realizarea constantă și profundă a faptului că noi nu suntem *nimic*, iar Dumnezeu este *totul*. Ce se cuvine unui slujitor al lui Dumnezeu și ce îl face mare? Să se ascundă pe sine și să-L lase pe Dumnezeu să Se arate! Așa a fost întotdeauna cu Slujitorul *desăvârșit* al lui Dumnezeu. El a făcut întotdeauna ceea ce era plăcut înaintea Lui.

În concluzie, încă o dată: activitatea plină de zel este bună, dar ar trebui să fie întotdeauna legată de o ședere asiduă în prezența lui Dumnezeu și de contemplarea constantă a harului și gloriei Sale, așa cum s-au revelat ele în Hristos. Astfel vom putea răspunde chemării noastre ca slujitori și slujitoare, nu pentru că Dumnezeu *are nevoie* de slujirea noastră, ci pentru că El vrea să fie puternic în noi și *noi* dorim să-L glorificăm în trup și în duh, care *Îi* aparțin amândouă.